

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

15. Non enim accepistis Spiritum seruitutis iterum in timore, sed accepistis Spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus, Abba Pater.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

15. Non enim accepistis Spiritum seruitutis iterum in timore, sed accepistis Spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus, Abba Pater.

Carnis
opera
mortifi-
candi fa-
cultatis
datę radix
& ratio.

Confirmat hic Apostolus datam à Deo facultatem veris fidelibus, & per Christum regeneratis, ambulandi secundum Spiritum, & Spiritu facta carnis mortificatione: quia legem Dei, quę iubet facta carnis mortificare, & ambulare secundum Spiritum, non secundum carnem, non iam, vt in statu veteris populi, cum seruili timore, sed cum delectatione & amore filiali audimus: Spiritum quippe dilectionis accepimus, non seruilis timoris, & ex hoc dilectionis Spiritum Deum vt Patrem compellamus, colimus, amamus. Sed audiatur potius S. Augustinus germanum horum verborum sensum explicans: Videte quid hinc subiunxerit Apostolus cum diceret, Quotquot Spiritu Dei aguntur, hi filij Dei sunt; quia qui Spiritu Dei aguntur, charitate aguntur, statim adiunxit. Non accepistis Spiritum seruitutis iterum in timore. Quid est, Iterum? Situm in monte Sina accepistis Spiritum seruitutis in timore. Dicit aliquis: Alius est Spiritus seruitutis, alius Spiritus libertatis. Si alius esset, non diceret Apostolus, Iterum. Idem ergo Spiritus, sed in tabulis lapideis in timore, in tabulis cordis in dilectione, vt non serui sed filij simus. Qui enim adhuc ideo bene agit quia pœnam timet, Deum non amat, non est

Serm. 13.
de verb.
Apost.

ter filios. Timor seruus est, charitas libera est: &
 ut sic dicamus, timor est seruus charitatis. Hæc il-
 le, & alio loco breuius: Non accepimus Spiri- ^{Epist. 110.}
 tum seruitutis, &c. id est, vt fides in nobis sit qua ^{cap. 21.}
 per dilectionem operatur, non tam timendo pœnam,
 quam amando iustitiam. Docet igitur Apосто-
 lus, non secundum carnem viuendum esse,
 sed Spiritu facta carnis mortificanda; quia
 filij Dei sumus, Spiritu Dei agimur, moue-
 mur, excitamur, adiuuamur, vt hoc totum
 præstemus. Esse autem nos filios Dei inde
 patet, quia Spiritum adoptionis filiorum Dei acce-
 pimus, in quo Spiritu, & per quem Spiritum,
 clamamus, Abba Pater: Deum vt Patrem colimus,
 amamus, inuocamus. Quid autem Aposto-
 lus intelligi voluit per Spiritum adoptio-
 nis, per oppositum docuit, non Spiritum serui-
 tutis in timore. Ergo vt timor designat Spiritum
 seruitutis, facitque hominem ex timore pœ-
 næ aliquo modo legem seruare, ideoque ma-
 xima cum difficultate seruare, quia inuitus fa-
 cit, ideoque animo & verè non facit, nec verè seruat
 legem, vt alibi docet Augustinus: sic ab alte-
 ra parte amor seu charitas designat Spiritum
 adoptionis, diffusa videlicet in cordibus nostris per ^{Rom. 5.}
 Spiritum S. qui datus est nobis, facitque homi-
 nem amando legem, & (vt Apostolus loquitur)
 condelectando legi, tota mente alacriter &
 cordialiter seruire legi Dei, facta carnis mor-
 tificare, secundum Spiritum non secundum
 carnem viuere & ambulare, vt sic coram
 Deo

Deo uiuant, nō moriantur. Ad hunc sensum totum disputationis Apostolicæ filum non rectè & perspicuè ducit.

Quid nunc ad hæc verba Caluinus? *Confir-
mat (inquit) nunc Apostolus illam fiduciam cer-
titudinem, in qua fideles acquiescere nuper iussit.*

Certitudo
fiduciam
ab Apo-
stolo non
docetur.

Fallit, mentitur, aberrat. De hac fiduciam cer-
titudine nihil hætenus Apostolus loquutus
est, vt contra Caluinum demonstrauimus.

Eam igitur his verbis confirmare nō potuit.
Videamus tamen quomodo præsentem sal-
tem textum eò contorquet. *Huius (inquit)*

*fiduciam certam fidem nobis fieri docet à Spiritu ad-
optionis, qui nobis fiduciam precandi non distaret, nisi
gratuitam veniam obsequando. Spectra hæc sunt*

*cerebri Caluiniani, & idola quæ sibi ipse fa-
bricauit. Spiritus adoptionis facit nos cla-
mare, Abba Pater, & Deum Patrem inuoca-
re: Ergo, quatenus sic oramus, cū illa fiduciam*

*precamur quæ gratuitam veniam nobis obli-
gnet. Hæc est Caluini hoc loco consequen-
tia, quæ innumera habet vitia. Primum, quod*

1. *dicitur, In quo clamamus, Abba Pater, oratio aut
inuocatio Dei necessariò non intelligitur, sed
hoc tantum, quòd Deum amamus vt Patrem,*

*vt charitatis affectum, non precandi fide-
ciam, illa verba designent, sicuti ex Augusti-
no explicatum audiuius, ipsaque antiche-
sis Apostolica manifestè docuit. Deinde, etiam*

2. *fiduciam orandi hæc verba complectan-
tur, non tamen huiusmodi fiduciam quæ gra-
tuitam*

CAUTION

hanc veniam obfignet, in sensu Caluini: id est, qua
 merito credamus nos esse de numero electorū, nec a
 venia peccatorum semel data excidere posse. Talem
 fiduciam, talem veniam obfignatione Scriptura non
 docet, nec in isto contextu aliquid est quod eā
 nobis quoquo modo insinuet. Præterea, multi inuocant
 Deum ex præsumptione, nō ex pia fiducia, vt pro-
 pterea simplex inuocatio piam precandi fiduciam
 non cōcludat. Iudæi quippe Christo dicebant: Nos
 vnum Patrem habemus Deum. Sed Christus illis
 respondit: Vos ex patre Diabolo estis. Rursus, hæc
 fiducia precandi Deum ex charitatis radice oritur,
 qui propriè est Spiritus adoptionis, seu donum
 illud diuini Spiritus quo adoptamur, iuxta illud
 D. Ioannis: *Videte qualem charitatem dedit nobis
 Deus, vt filij Dei nominemur & simus.* Nisi ergo
 charitatis opera & huius radice fructus appareant,
 non pia fiducia sed temeraria præsumptione Deum
 inuocamus. Postremò (non enim omnia hoc loco
 dicenda sunt) hoc ipsum quod clamamus, *Abba
 Pater*, timorem filialem & reuerentiam studiumque
 colendi Deum in nobis generat, non autem certam
 salutis fiduciam: nisi nos inaniter terret diuina
 Scriptura, quæ sic habet: *Si Patrem inuocatis
 Deum, qui sine acceptione personarum iudicat
 secundam vniuscuiusque opus, in timore incolatus
 vestri tempore conuersamini.* Quæ verba quan-
 tum valeant, suo loco explicauimus. Hæc sunt

Precandi
 fiducia
 certitudi-
 nē gratiæ
 nō probas

3.

Ioan 8.42

Ibidē 44.

4.

1. Ioā. 3. 1.

5.

1. Pet. 1.

17.

funt consequentiæ Calvinianæ vitia.

Videamus quæ adhuc garrir, vt hunc locum in hæresis suæ fauorem detorqueat. *Quæ hanc rem (inquit) id est, hanc indubiam salutem fiduciã, magis illustret Apostolus, duplicem Spiritum statuit; alterum seruitutis appellat, quæ ex lege cõcipi possimus; alterum adoptionis, qui ex Euangelio est. Illum dicit fuisse olim datum in timorem, hunc in securitatem hodie dari. Sic Calvinus. At vbi securitatis verbum in tota Scriptura, nedum apud Paulũ, nedum in hac epistola, nedum hoc in loco, legit Calvinus? Spiritum adoptionis, esse Spiritum securitatis, quæ vtriquem Scriptura dixit? quis tandẽ ex Ecclesiã Patribus docuit? Sed hæc est Caluini ars, hæc astutia, hæc audacia. Quod ipse dici vellet, hoc Paulum, hoc Scripturam dicere affirmat. Nõs verò, qui Spiritũ adoptionis filiorum Dei, Spiritum dilectionis interpretamur, iuxta Scripturas hoc dicimus, nostra nobilissimum Ecclesiæ lumen Augustinum exposuimus, iuxta textus Apostolici necessariam consequentiam asserimus, vt ex precedentibus liquet. Sic Apostolus duplicem Spiritum statuens, Calvinianam fiduciam non illustrauit, sed subuertit. Dilectio enim, quæ operibus bonis carere non potest, Caluini fiduciã, quæ operibus bonis carere valet, non secus ac lux tenebras, aut ardor frigus, aut ignis aquam, penitus fugat, expellit, extinguunt.*

Securita-
tis verbũ
affingit
Paulo
Caluinus.

Caluini
artes.